

Příprava na evangelizaci a svědectví

Texty na tento týden

Mk 1,16–20; Mt 11,2–5; L 10,1–11; Mt 17,14–20; 2Pt 3,9

Základní verš

„Řekl jim: ‚Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.‘“ (Mt 4,19)

Je sice důležité přemýšlet o evangelizaci a plánovat ji, prioritou a základem je však pevné zakotvení ve vztahu s Ježíšem.

Je vysoce nepravděpodobné, že člověk, který nemá osobní jistotu spasení, bude schopen přivést druhého k Ježíši (přestože se to stává). Možná dokáže přesvědčit druhé, aby věřili některým částem biblické věrouky a některým faktům, biblickým datům a schématům. Takové přesvědčení může dokonce způsobit, že lidé radikálně změni svůj životní styl. Proto je nezbytné, aby evangelizace měla jak věroučný, tak duchovní aspekt. Aby se člověk stal opravdovým evangelistou, musí dobře rozumět „věčnému evangeliu“ a mít s ním zkušenost. A právě evangelium vede nakonec k víře, vyznání, obrácení, jistotě a učednictví.

Tento týden uvidíme, že duchovní příprava lidí na evangelizaci a svědectví a jejich vybavování dovednostmi je skutečně biblickou zásadou a že musíme povzbuzovat lidi k tomu, aby ji ve svých sborech proměňovali ve skutečnost.

Učiním z vás rybáře lidí

¹⁶Když šel podél Galilejského moře, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. ¹⁷Ježíš jim řekl: „Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.“ ¹⁸Hned opustili síť a šli za ním. ¹⁹O něco dále uviděl Jakuba Zebedeova a jeho bratra Jana; ti byli na lodi a spravovali síť. ²⁰Hned je povolal. A zanechali na lodi svého otce Zebedea s pomocníky a šli za ním.

(Mk 1, 16–20)

Osobní studium

V Mt 9,37 řekl Ježíš svým učedníkům, že žeň je velká, ale dělníků málo. Dnes je žeň nesrovnatelně větší a dělníků je pořád poměrně málo. Rozhodujícím faktorem pro evangelizaci je působení Ducha svatého, ale je také důležité, aby ti, které Bůh povolává do služby, byli vyškoleni. V Ef 4,11.12 jsou vyjmenovány dary, jež dostáváme ke službě. Každopádně všichni, kteří chtějí sloužit Bohu a pracovat v evangelizačním díle, musí dospět k silnému přesvědčení, že Bůh pověřil svou církev úkolem oslovit ztracený svět a že je Boží vůlí, aby jeho církev ve světě rostla.

V Mk 1,16–20 je popsáno, jak Ježíš povolal rybáře. Je velice důležité, že Ježíš jednoduše nezavolal na učedníky, aby se stali rybáři lidí. Neřekl: „Pojďte za mnou a staňte se rybáři lidí“, ale: „Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí“. Ježíš je vyzval, aby vstoupili do „učení“, do školy, v níž budou vzdělávání pro úkol, k němuž je povolal. Učedníci se toho měli hodně naučit – pozorováním i v praxi. Teprve když se v místním prostředí naučili, co a jak mají dělat, pověřil je Ježíš celosvětovým posláním. Zdá se, že bez odpovídajícího školení, výcviku a osobního duchovního rozvoje „dělníků“ by splnění úkolu spočívajícího v hlásání evangelia našemu okolí nebylo možné.

Aplikace

Co pro tebe konkrétně v dnešní době znamenají slova „učiním z tebe rybáře lidí“? Jak s tímto povoláním souvisí trojandělské poselství? Kolik času ve svém životě věnuješ „lovení lidí“ a kolik „pěči o člun“?

Poznámky

Zvěstujte, co slyšíte a vidíte

²Jan uslyšel ve vězení o činech Kristových; poslal k němu vzkaz po svých učednících: ³„Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ ⁴Ježíš jim odpověděl: „Jděte, zvěstujte Janovi, co slyšíte a vidíte: ⁵Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium.

(Mt 11,2–5)

Osobní studium

Pro ty, kdo chtějí sloužit Pánu, existují dva přístupy k učení – přičemž jeden přechází ve druhý. Nejprve je třeba naučit se poznávat Ježíše; pak se musíme naučit, jak se o něj a o to, co nabízí celému padlému lidstvu, podělit s druhými.

V příběhu o nasycení pěti tisíc je pěkně představeno, jak probíhalo „vyučování“ učedníků: „Když se apoštolové navrátili, vypravovali Ježíši, co všechno činili. Vzal je s sebou a odešli sami do města Betsaidy. Když to zástupy zpozorovaly, šly za ním; on je přijal, mluvil jim o Božím království a uzdravoval ty, kteří to potřebovali. Schylovalo se k večeru. Tu k němu přistoupilo dvanáct učedníků a řekli: ‚Propuť zástup, ať jdou do okolních vesnic a dvorů opatřit si nocleh a něco k jídlu, protože jsme zde na pustém místě.‘ On jim řekl: ‚Dejte jim jíst vy!‘ Řekli mu: ‚Nemáme víc než pět chlebů a dvě ryby; nebo snad máme jít a nakoupit pokrm pro všechn tento lid?‘ Bylo tam asi pět tisíc mužů. Řekl svým učedníkům: ‚Usadte je ve skupinách asi po padesáti.‘ Učinili to a rozsadili je všechny. Potom vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzhledl k nebi, vzdal díky, lámal a dával učedníkům, aby je předložili zástupu. A jedli a nasýtli se všichni. A sebralo se zbylých nalámaných chlebů dvanáct košů“ (L 9,10–17). Jak vzrušující muselo být, když nejen naslouchali největšímu kazateli, ale také sledovali jeho názornou ilustraci. Když kázal o Božím království (L 9,11), v každém srdci po něm probudil touhu.

Zásada, že je třeba učit se pozorováním, platí pro každého. Učení se z knih či naslouchání pokynům se musí vždy upevnit pozorováním a zapojením se do díla. Ježíš očekával, že učedníci Jana Křtitele se poučí z toho, co viděli (Mt 11,2–5).

Jan Křtitel již dříve představil Ježíše jako beránka Božího, který snímá hřích světa. Ale pak Jana uvěznil, takže o Ježíšově službě se dozvídal pouze od druhých. Zdá se, že jeho pobyt ve vězení v něm vyvolal určité pochybnosti ohledně Ježíše. Když se nás zmocní pochybnosti, měli bychom jít za Ježíšem – a přesně to Jan udělal. Ježíš poslal Janovy učedníky zpět za Janem, aby mu řekli, co slyšeli a viděli. Vzhledem k tomu, že svými zprávami Jana povzbudili, nezbyvá nám než si položit otázku, jaký dopad měly věci, které viděli, na jejich vlastní svědeckou a evangelizační službu.

Aplikace

Nedokážeme konat takové zázraky, jaké dělal Ježíš. Jakým způsobem však můžeš ve svém okruhu působnosti odrážet stejné dílo, jaké konal Ježíš zde na zemi – pokud budeš ochoten zemřít sám sobě a žít pro druhé?

A poslal je před sebou

¹Potom určil Pán ještě sedmdesát jiných a poslal je před sebou po dvou do každého města i místa, kam měl sám jít. ²Řekl jim: „Žeň je mnohá, dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou zeň. ³Jděte! Hle, posílám vás jako ovce mezi vlky. ⁴Neberte si měšec ani mošnu ani obuv. Snikým se na cestě nepozdravujte. ⁵Když vejdete do některého domu, řekněte nejprve: ‚Pokoj to-muto domu!‘ ⁶A přijmou-li pozdrav pokoje, váš pokoj na nich spočine; ne-li, vrátí se opět k vám. ⁷V tom domě zůstaňte, jezte a pijte, co vám dají, neboť, hoden je dělník své mzdy! Nepřecházejte z domu do domu. ⁸A když přijdete do některého města a tam vás přijmou, jezte, co vám předloží; ⁹uzdravujte tam nemocné a vyvíďte jim: ‚Přiblížilo se k vám království Boží.‘ ¹⁰Když však přijdete do některého města a nepřijmou vás, vyjděte do jeho ulic a řekněte: ¹¹Vytřásáme na vás i ten prach z vašeho města, který ulpěl na našich nohou! Ale to vězte: Přiblížilo se království Boží.‘“

(L 10,1–11)

Osobní studium

Nezáleží na tom, kolik knih o svém oblíbeném sportu člověk přečte ani kolik zápasů zhlédne. Pokud se chce stát hráčem, musí si about boty a vyrazit ha hřiště. Říkáme tomu praktická zkušenost nebo učení se činností v praxi – bez této části člověk prostě není na daný úkol připraven. Tento univerzální princip platí i pro křesťanské svědectví a evangelizaci. Někdy slyšíme, jak lidé říkají, že se nechtějí zapojit, protože na to ještě nejsou úplně připraveni. Aktivní účast je však nezbytnou součástí přípravy. Začnou-li malými věcmi a budou-li postupovat krok za krokem a pozvolna se rozvíjet, vydají se správným směrem. Když nás vede Duch svatý, naše dovednosti, zkušenosti a sebedůvěra rostou.

V Mt 10,1–14 je zpráva o tom, jak Ježíš vybavil své učedníky a pak je vyslal do světa. Ježíš je učil pohromadě – „ve třídě“. Když je vybavil mocí uzdravovat nemocné, probouzet mrtvé k životu a vymítat demony (v. 8), vyslal je do světa samotné. Všimněte si však, kolik jim dal pokynů, když je propouštěl. Poučil je, co mají kázat, jaké zázraky mají konat, co si s sebou nemají brát, u koho se mají ubytovat a kdy mají opustit neúrodné „pracovní pole“. Můžeme předpokládat, že obdrželi ještě další pokyny. Pouze ve styku s lidmi si mohli osvojit řadu důležitých ponaučení. Tento text nám ukazuje část praktického výcviku učedníků. Nemohli sloužit těm, s nimiž nepřišli do styku – a to je bod, na který nesmíme zapomenout.

V L 10,1–11 je zaznamenáno Ježíšovo vyslání sedmdesáti učedníků. Ačkoli nejprve poslal Ježíš svých sedmdesát na místa, kam se hodlal zakrátko vydat sám (v. 1), věděl, s čím se učedníci a ostatní misionáři setkají, až se budou sami snažit šířit evangelium po jeho nanebevstoupení. Pokyny, které dal sedmdesáti učedníkům, když je vysílal do světa, naznačují, že je připravoval na to, co je čekalo.

Aplikace

Kolik výmluv si dokážeš vymyslet, abys nemusel svědčit o své víře, když se ti k tomu naskytne příležitost? Jakou obvykle používáš?

Poučení z neúspěchů

14Když přišli k zástupu, přistoupil k němu jeden člověk a na kolenou prosil: 15„Pane, smiluj se nad mým synem, neboť je náměsíčný a je na tom zle: často padá do ohně a často do vody. 16A přivedl jsem ho k tvým učedníkům, ale nemohli ho uzdravit.“ 17Ježíš odpověděl: „Pokolení nevěřící a zvrácené, jak dlouho ještě budu s vámi? Jak dlouho vás mám ještě snášet? Přiveďte mi ho sem!“ 18Ježíš mu pohrozil, a zlý duch z něho vyšel; a od té chvíle byl chlapec zdrav. 19Když byli učedníci s Ježíšem sami, přistoupili k němu a řekli: „Proč jsme ho nemohli vyhnat my?“ 20On jim řekl: „Pro vaši malověrnost! Amen, pravím vám, budete-li mít víru jako zrno hořčice, řeknete této hoře: „Přeji odtud tam, a přeje; a nic vám nebude nemožné.“

(Mt 17,14–20)

Osobní studium

Někdy se nám možná nepodaří dosáhnout všech cílů, které jsme si pro určitou evangelizační aktivitu vytyčili. Znamená to, že jsme selhali? Samozřejmě že ne. Bez ohledu na to, jakou strategii ve své snaze získat ztracené lidi použijeme, budeme zažívat jak úspěchy, tak neúspěchy. Dokonce se nám může stát i to, že nasadíme laťku příliš vysoko. Pokud se nám například nepodaří dosáhnout stanoveného počtu křtů, je možné, že jsme si vytyčili nereálné cíle; anebo měla daná aktivita spíše charakter akce, při níž jsme zasévali semena, než programu zaměřeného na žeň. Stručně řečeno, i kdybychom se sebevíce domnívali, že úroda je zralá ke sklizni, může být pořád ještě doba setby. Nejsme to vždy schopni rozpoznat.

Je nutné si uvědomit, že existuje síla, která se snaží podkopat naše úsilí zaměřené na získání lidí pro Boží království. „Budte střízliví! Budte bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako „lev řvoucí“ a hledá, koho by pohltil“ (1Pt 5,8). Kdykoli se snažíme zvát lidi ke Kristu, máme proti sobě nadpřirozeného nepřítele, který velice aktivně popuzuje lidi proti evangeliu. Když se někdy pustíme Hospodinovy ruky, může ďábel naše snahy pracovat pro Boha zkomplikovat. Naší jedinou obranou je naprostá odevzdanost Kristu v každém okamžiku života.

Neúspěch nás někdy může, stejně jako Adama a Evu v zahradě Eden, vést k tomu, že začneme hrát hru na svalování viny, což je jeden z neúspěšnějších satanových nástrojů, pomocí kterého vyvolává rozbroje v Božím lidu. Neměli bychom hledat lidi, na které svedeme vinu, ale spíše se pustit do opravdového, poctivého a důkladného hodnocení, přičemž bychom měli mít na paměti, že ani Ježíš, největší kazatel a evangelista, nezískal každého člověka, kterého oslovil.

V Mt 17,14–20 je popsáno, co udělali učedníci, když se ve své službě setkali s neúspěchem. Nepodléhejme zoufalství nad neúspěchy, jichž jsme si vědomi, ale spíše se znovu poučme od učedníků. Přestože dostali moc nad zlými duchy a opravdu je úspěšně vymítali, je zřejmé, že někdy se jim nepodařilo dokázat to, k čemu je Ježíš vybavil. V takových případech přicházeli za Ježíšem a prosili ho, aby jim vysvětlil, co se děje a proč (viz Mt 17,19). Uděláme dobře, když se této zásady budeme držet; hledáme-li příčiny svého neúspěchu a snažíme-li se přijít na to, jak si počínat lépe, je důležité, abychom své svědecké a evangelizační situace předkládali Pánu.

Aplikace

Vzal sis ze svých neúspěšných pokusů svědčit druhým nějaká ponaučení, která ti mohou pomoci v tvých budoucích snahách? Jak často tě strach z odmítnutí nutí držet se zpátky?

Poučení z úspěchů

Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání.

(2Pt 3,9)

Osobní studium

Existují dvě oblasti, v nichž se můžeme poučit z úspěchů. První je tzv. praktická činnost, druhou oblast můžeme nazvat jako duchovní spolupráci. Ačkoli lze právem namítnout, že obě tyto oblasti mají duchovní aspekt, budeme se jimi zabývat odděleně, abychom lépe zdůraznili, jak se můžeme poučit z úspěchů.

V praktické oblasti se učíme tím, co skutečně děláme. Učíme se například, jaký postup při studiu Bible je v našem prostředí nejpříjemnější. Učíme se, které místo je pro evangelizaci nejlepší, jaká propagace upoutá pozornost co největšího počtu lidí, a řadě dalších praktických věcí, které nejlépe vyhovují našemu konkrétnímu místu.

Duchovní spolupráce je důraz na skutečnost, že Bůh je důvěrně zapojen do svědectví a evangelizace věřících. Vždyť je Boží vůlí, aby byl každý spasen.

Z verše v 2Pt 3,9 si musíme vzít jedno klíčové ponaučení, které bychom měli mít neustále na paměti a jehož bychom se měli dovolávat při všech svých svědeckých aktivitách. O jaké ponaučení jde?

Nemá smysl zasévat, pokud semena nikdo nebude zalévat. A přestože rozsévá a ten, kdo zalévá, udělají vše správně, nic nevyroste, jestliže Bůh nedá vzrůst. Když vidíme, jak Boží požehnání přináší úspěchy našim pokorným snahám, učíme se. Učíme se, do jaké míry Bůh je a chce být zapojen do našeho úsilí. Učíme se více mu důvěřovat. Učíme se, jak je důležité, abychom ve svém úsilí oslovit lidi, za kterého Kristus zemřel, úzce duchovně spolupracovali s Bohem; *neexistuje totiž člověk, jemuž svědčíte, za kterého by Kristus nezemřel a kterého by nechtěl spasit.* Je velice důležité, abychom si tuto zásadní pravdu připomínali.

Aplikace

V J 15,5 Ježíš říká: „Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic.“ Jak konkrétně prožíváš spojení s Kristem? Spoléháš se ve svém životě na Ježíše? Existují situace, v nichž se raději spoléháš na své dovednosti a sílu?

Poznámky

Podněty k zamyšlení

Vypracování evangelizačního plánu

Až se bude váš sbor snažit splnit svůj misijní úkol, mějte na paměti následující body:

Do procesu plánování způsobů evangelizace zapojte celý evangelizační tým. Ideální je, zapojíte-li do vytyčování cílů a směru pro váš sbor celé společenství.

Zpočátku si ve sboru udělejte plány na příští rok. Dvanáctiměsíční strategie je pro začátek dostatečně dlouhá. Později k ní můžete přidat další plány, které budou přesahovat toto počáteční období.

Věnujte pozornost tomu, abyste se vzájemně se spolupracovníky informovali, aby každý přesně věděl, co a kdy se od něj očekává. Jestliže si lidé nejsou jisti, co mají dělat nebo kdy a jak to mají udělat, postup sboru k cílům se může zpomalit nebo zastavit.

Otázky k rozhovoru

1. *„Každý sbor by se měl stát výcvikovým střediskem, v němž by se vychovávali křesťanští pracovníci. Jeho členové by měli dostat poučení, jak číst Bibli, jak vést třídy sobotní školy a jak v nich vyučovat, jak neúčinněji pomáhat chudým, jak pečovat o nemocné a jak pracovat pro neobrácené. Měly by se pořádat zdravotnické kurzy, kurzy vaření a přednášky o různých oborech křesťanské služby. Nemělo by se jen vyučovat, ale měl by se provádět i praktický výcvik pod vedením zkušených instruktorů. Učitelé by měli jít příkladem v práci mezi lidmi a z jejich příkladu by se měli učit další, kteří se k nim připojí. Vlastní příklad má větší cenu než množství pouček.“ (ŽNP 70; MH 149) Jak si vede váš sbor v této oblasti? Pokud ne příliš dobře, co můžete udělat, aby došlo k potřebným změnám?*
2. *„Satan má své plány a metody, jimiž se snaží zatarasit cestu těm, kdo svědčí o Ježíši Kristu. Jestliže tedy ti, kteří jsou zástupci Ježíše Krista, nejsou skromní, tiší a pokorného srdce, protože se to nenaučili od Ježíše, je zcela jisté, že padnou do pokušení; satan je totiž ostražitý, lstivý a záłudný, a nebudou-li Boží pracovníci zbožní, překvapí je. Příkrade se k nim jako zloděj v noci a zajme je. Pak bude působit na mysl jednotlivců, aby ovlivnil jejich myšlenky a plány; bratři a sestry si musí být vědomi tohoto nebezpečí a hovořit o něm, pokud cítí, že je někdo osobně zraňuje a snaží se oslabit jejich vliv.“ (Ev 101) Jak se můžeme – když se snažíme konat dílo svědectví – vypořádat s nebezpečím, které je tak názorně popsáno v tomto úryvku? Co je naší jedinou obranou?*
3. *Povídejte si ve třídě o někom, kdo byl úspěšný, nebo o nějakém sborovém evangelizačním projektu, který se celý vydařil. Jak se od tohoto člověka nebo z daného projektu můžete poučit? Jak se můžete naučit přebírat to, co by mohlo fungovat i ve vašem prostředí? Vezměte přitom v úvahu, že každá situace je jiná a že to, co funguje na jednom místě, nemusí fungovat na jiném.*

Poznámky